

Uit het informatieblad van de Tweede Brugse Boekenbeurs, 31 maart – 8 april 1973

Interview met Marc Braet (° Nieuwpoort 7 juli 1929)

Welke (verschrikkelijke) herinneringen heb jij aan W.O. II?

Herinneringen aan W.O. II zijn bijvoorbeeld het bombardement van 27 mei 1940 op Nieuwpoort dat het ouderlijk huis tot steenbrokken reduceerde (hoe komt men daar in feite levend uit ?), de aanhouding in Frankrijk van mijn broer einde mei 1942, deze van talrijke vrienden in de loop van 1943 die met mij in het verzet stonden, de klap in mijn gezicht van die jonge Duitse officier (welke mooie laarzen had die aan !) toen hij me ondervroeg ergens nabij Koolkerke juni 1944 en er zich moeten uitpraten en de druppels angstzweet over het valse gelaat van die Russische krijgsgevangene die me enkele ogenblikken voordien nuttige inlichtingen had doorgegeven, mijn bezoek in 1960 aan Buchenwald en aan Auschwitz in 1966, geen commentaar bitte.

Hoe en op welke manier ben je de wereld afgereisd ? Welke steden genieten jouw voorkeur en waarom?

Onze planeet bereisde ik te voet, per fiets, auto en vliegtuig. Talrijke steden zag en proefde ik, historisch belangrijke, cultureel grootse, oude en jongere steden, mooie en lelijke. Ik wandelde in Brussel, Amsterdam en Parijs, in Bern, Bonn, Salzburg en Berlijn, ik zag het heropgebouwde Warschau en Leningrad, Kiev bekoorde me door de vele parken, Boechara, Samarkant, Tasjkent, Khiva in Centraal-Azië zijn werkelijk sprookjesachtig, Athene niet, Madrid ook niet, in Bakoe waait de verpestende geur van petroleum je tegemoet maar het rozenwater smaakt er exotisch, ach ja, er zijn er nog zoveel andere waarover ik op een mooie dag schrijven moet maar dat komt nog. De mooiste, waar ik het liefst verblijf, en waar zoveel mooie, smartelijke, tedere herinneringen me mee verbinden – gelief me te geloven, is Brugge.

Het heeft mij verwonderd dat jij een veertiendaagse literatuurkroniek in het Brugsch Handelsblad publiceert. Waarom doe jij dat eigenlijk ?

En zo schrijf ik nu in het Brugsch Handelsblad van tijd tot tijd inderdaad een bijdrage in het kader van de literatuur-kroniek. Het verbaast me telkens opnieuw dat zoveel personen zich erover blijken te verbazen dat ik een dergelijke medewerking verleen en/of dat de directeur van het blad in kwestie zo'n groot risico heeft durven nemen... Maar waarom zou ik het niet doen, op basis van welke verwrongen opvatting ? Ik schrijf wat ik wens te schrijven, sommigen zijn zelfs de mening toegedaan dat ik het heel goed doe. Kijk eens aan ! Zou men wellicht niet beter de heer Herreboudt en zijn medewerkers geluk wensen ?